

1

Po roce v otroctví v endovierských solných dolech byla Celaena Sardothien zvyklá na to, že ji dozorcí všude vodí spoutanou a míří na ni meči. Stejného zacházení se dostávalo většině z tisíců otroků v Endovieru – ovšem Celaena si na cestu do dolů a zpět vysloužila doprovod půl tuctu stráží. Nic jiného jako nájemná vražedkyně s nejhorší pověstí v celém Adarlanu ani nemohla čekat. Obvykle ale nečekala společnost muže v černém s kápí na hlavě, který teď krácel po jejím boku.

Muž svíral její paži a vedl ji světlou budovou, v níž sídlila většina endovierských úředníků a dozorců. Procházeli chodbami, stoupali vzhůru po schodech – stále dokola, dokud Celaena neměla sebemenší šanci najít cestu zpátky.

To aspoň zamýšlel její průvodce. Celaena si ale všimla, že během několika málo minut už podruhé vyšli a sešli po stejném schodišti. Stejně dobře vnímala, jak kličkují mezi jednotlivými poschodími, ačkoli budova byla běžnou spleť chodeb a schodišť. Nedala se tak snadno zmást. Skoro by ji to uráželo, kdyby se muž tak usilovně nesnažil.

Vešli do obzvláště dlouhé chodby, která až na jejich kroky byla naprosto tichá. I když byl muž, který ji držel, vysoký a svalnatý, nepostřehla jediný rys jeho tváře kryté kápí. Další pokus, jak ji zmást a zastrašit, jehož součástí byl nejspíš i černý oděv. Mužova hlava se naklonila jejím směrem a Celaena na něj vrhla zářivý úsměv. Muž se znovu zadíval před sebe a zesílil železný stisk.

Vlastně by mi to mělo lichotit, usoudila Celaena, i když neměla nejmenší tušení, co se děje nebo proč na ni ten muž čekal venku před šachtou. Když ho uviděla, jak tam stojí se šestici strážců, jí po dni stráveném vysekáváním kamenné soli z nitra hory na náladě nepřidalo.

Rozhodně ale zpozorněla, když se jí představil jako Chaol Westfall, kapitán královské stráže, a v tu chvíli se obloha přiblížila, hory se jí zapřely do zad a ona v kolenou ucítila, jak se země zhoupla. Nějakou dobu nepocítila chuť strachu – *nedovolila* si to. Pokaždé, když se ráno probudila, opakovala si stejná slova: *Nebudu se bát*. Rok tato slova znamenala rozdíl mezi tím, jestli jí zlomí, nebo se ohne. Jen díky nim v temnotě dolů nepřišla o rozum. Ne, že by něco z toho dala před kapitánem najevo.

Celaena zkoumala ruku v rukavici, která jí držela za paži. Tmavá kůže téměř ladila s její umazanou pokožkou.

Celaena si volnou rukou upravila potrhanou špinavou halenu a spolkla povzdech. Do dolů odcházela před úsvitem a vracela se po setmění, takže jen zřídka zahlédla slunce. Pod nánosem špíny byla děsivě bledá. Byla pravda, že kdysi byla přitažlivá, dokonce krásná, ale teď už na tom nesešlo.

Zahnuli do další chodby a Celaena si tentokrát prohlížela umně ukovaný meč tajemného kapitána. Lesklá hruška byla vytvarovaná do podoby letícího orla. Když si muž všiml jejího pohledu, ruka v rukavici se svezla na orlovu zlatou hlavu. V koutcích Celaeniných rtů zahrál náznak úsměvu.

„Jsi daleko od Zlomuvalu, kapitáne,“ poznamenala s odkašláním. „Přijel jsi s armádou, co mi dnes dusala nad hlavou?“ Nahlédla do stínu pod kápí, ale nic tam neviděla. Přesto na tváři ucítila jeho oči, které jí posuzovaly, odhadovaly a zkoumaly. Celaena mu pohled oplácela. Kapitán královské gardy by mohl být zajímavým protivníkem. Možná by stál za trochu námahy.

Muž nakonec zvedl pravici a záhyby jeho pláště zakryly ostří. Celaena si při pohybu mužova pláště povšimla zlatého wyverna vyšitého na jeho halení, který byl královským znakem.

„Proč se zajímáš o adarlanské vojsko?“ opáčil. Bylo tak příjemné slyšet hlas podobný jejímu – chladný a jasný –, i když vycházel z úst odporného hrubiána.

„Jen tak,“ odpověděla a pokrčila rameny. Kapitán tiše podrážděně zabručel.

Bylo by hezké vidět, jak se jeho krev roztéká po mramoru. Nechala se strhnout vztekem jen jednou, když si první dozorce, který ji měl na starost, vybral špatný den na to, aby se na ní zhojil. Stále si živě vybavovala, jaký to byl pocit vrazit mu krumpáč do břicha a cítit jeho lepkavou krev na rukách a tváři. Dva ze strážců by dokázala vmžiku odzbrojit. Vedl by si kapitán lépe než zesnulý dozorce? Zatímco uvažovala, jak by jejich boj probíhal, znovu se na něj zazubila.

„Nedívej se na mě tak,“ varoval ji a ruka mu klesla zpět k meči. Celaena tentokrát skryla posměšný úšklebek. Prošli kolem řady dřevěných dveří, které viděla před pár minutami. Kdyby chtěla utéct, stačilo by zahrnout příští chodbou doleva a seběhnout po schodištích tří podlaží. Svou usilovnou snahou o to, aby ji zmátli, dosáhli jen toho, že se obeznámila s budovou. Hlupáci.

„Kam že to jdeme?“ zeptala se sladce a odhrnula si z obličeje pramen splených vlasů. Když kapitán neodpověděl, zatnula zuby.

Zvuk se chodbami příliš rozléhal, takže ho nemohla napadnout, aniž by nezburcovala celou budovu. Nezahlédla, kam schoval klíč k jejím poutům, a šestice strážců, kteří je následovali, by jí mohla pokus o útěk znepříjemnit. K tomu musela připočít ty okovy.

Vstoupili do chodby, v níž visely železné lustry. Za okny podél zdi padla noc. Lucerny plály tak jasně, že zbývalo jen málo stínů, kam by se mohla ukrýt.

Z nádvoří slyšela, jak se ostatní otroci znaveně odebírají k dřevěné budově, kde spali. Zoufalé sténání mezi řinčením řetězů vytvářelo sbor stejně důvěrně známý jako ponuré písně, které si celé dny zpívali při práci. Občas se k symfonii, kterou

Adarlan vytvořil pro své největší zločince, nejnuznější obyvatele a zajatce z nově porobených zemí, připojilo sólo biče.

Někteří z vězňů byli lidé obvinění z provozování černé magie – ne že by toho byli schopní, protože magie se z království vytratila. Poslední dobou však do Endovieru odvlékali čím dál víc povstalců. Většina pocházela z Eyllwe, jedné z posledních zemí, které dosud vzdorovaly nadvládě Adarlanu. Když se jich však Celaena vyptávala na novinky, mnozí z nich na ni jen hleděli prázdnýma očima. Už je stihli zlomit. Mrazilo ji při představě, co museli zakusit v ruce adarlanských vojáků. Byly dny, kdy si říkala, jestli by nebylo lépe, kdyby místo toho zahynuli na popravicích špalcích. A jestli by i pro ni tu noc, kdy byla zrazena a dopadena, nebyla smrt vykoupením.

Byly tu ale jiné věci, o kterých musela přemýšlet, když kráčeli dál. Že by se jí nakonec rozhodli pověsit? Při té představě se jí obrátil žaludek. Byla dost důležitá na to, aby její popravu vykonal osobně kapitán královské stráže. Proč by ji ale předtím vodili sem?

Nakonec se zastavili přede dveřmi z rudého a zlatého skla, tak tlustými, že skrz ně nebylo nic vidět. Kapitán Westfall kývl na dva strážce stojící po stranách dveří a ti poklepli kopími na pozdrav.

Kapitánovo sevření zesílilo natolik, že bylo bolestivé. Přitáhl Celaenu blíž k sobě, ale její nohy jako by byly z olova a navíc se tím mužem nehodlala nechat vláčet. „Chceš raději zůstat v dolech?“ zeptal se jí s lehkým pobavením v hlase.

„Možná, kdybyste mi řekli, o co jde, tak bych necítila potřebu se bránit.“

„Brzy to zjistíš.“

Dlaně se jí začaly potit. Ano, zemře. Nakonec k tomu došlo.

Dveře se se skřípěním otevřely a za nimi se objevil trůnní sál. Většinu stropu zabíral skleněný lustr ve tvaru hroznu, který vrhal duhové pablesky do oken podél protější zdi sálu. V porovnání s bezútěšností světa tam venku byla okázalost sálu jako políček do tváře. Byl to připomínka, jaký luxus zajišťuje jejich úmorná práce někomu jinému.

„Jdi,“ zamručel kapitán stráže, postrčil ji rukou a konečně ji pustil. Celaena klopýtla. Když se napřímila, mozolnatá chodidla jí podkluzovala na hladké podlaze. Ohlédla se a uviděla, že do sálu vstoupila další šestice stráží.

Čtrnáct stráží a kapitán k tomu. Na prsou černých uniforem měli vyšitý zlatý královský emblém. Šlo tedy o členy osobní stráže královské rodiny – nelítostné vojáky, rychlé jako blesk, které od dětství cvičili k ochraně a zabíjení. Celaena ztěžka polkla.

Když se otočila zpět do místnosti, připadalo jí, že má hlavu neskutečně lehkou a tělo přitom jako zkamenělé. Na zdobeném trůně ze sekvojového dřeva seděl pohledný mladý muž. Všichni se uklonili a Celaeně se v tu chvíli zastavilo srdce.

Stála před korunním princem Adarlanu.

❧ 2 ❧

„Vaše Veličenstvo,“ promluvil kapitán stráží. Narovnal se z hluboké úklony a sejmul z hlavy kápi, pod níž se objevily krátce zastřižené kaštanové vlasy. Tu kápi měl nepochybně proto, aby Celaeně nahnal strach a ta cestou do sálu nekladla odpor. Jako by na *ni* takový trik mohl zapůsobit. Navzdory podráždění při pohledu na kapitánovu tvář překvapeně zamrkala. Byl velice mladý.

Kapitán Westfall nebyl nápadně hezký, ale Celaena musela uznat, že jeho drsná tvář a zlatohnědé oči jsou celkem přitažlivé. Naklonila hlavu na stranu. Náhle si citelně uvědomovala, jak je příšerně špinavá.

„To je ona?“ zeptal se korunní princ Adarlanu a Celaena prudce zvedla hlavu, když kapitán přikývl. Oba na ni upírali oči a čekali na poklonu. Když zůstala nehnutě stát, Chaol přešlápl. Princ vrhl krátký pohled na kapitána a pak lehce zvedl bradu.

Á, princátka čeká, až mu vysekne poklonu! Jestli má skončit na šibenici, v žádném případě nestráví poslední chvíle života tím, že se před ním bude plazit.

Za zády jí zaduněly kroky a kdosi jí popadl za krk. Celaena zahlédla jen brunátný obličej a nazrzlý knír, než s ní ten muž mrštil na ledově chladnou mramorovou podlahu. Tváří jí projevila prudká bolest a před očima se jí dělaly mžitky. Paže jí bolely, jak spoutané ruce bránily jejím kloubům v pohybu. Do očí se jí draly slzy bolesti, i když se je zoufale snažila zastavit.

„Takto máš správně zdravit svého budoucího krále,“ okřikl ji muž s rudým obličejem.

Zasyčela a s vyceněnými zuby otočila hlavu, aby si toho parčanta prohlédla. Byl skoro stejně velký jako její první dozorce. Měl na sobě oděv v rudé a oranžové barvě, který se hodil k jeho řídnoucím vlasům. Obsidiánové oči se mu zaleskly a sevřel jí krk ještě pevněji. Kdyby dokázala pohnout pravou rukou jen o pár palců, mohla by ho vyvést z rovnováhy, zmocnit se jeho meče... Okovy se jí zaryly ho břicha a šířavý vztek, který zuřil v jejím nitru, jí vehnal krev do tváří.

Po nápadně dlouhé chvíli korunní princ promluvil: „Nemohu říct, že zcela chápu, proč někoho nutíš, aby se poklonil, když účelem toho gesta je vyjádření oddanosti a úcty.“ Jeho slova přímo přetékala velkolepou znuděností.

Celaena se snažila otočit k princovi, ale jediné, co viděla, byly jeho černé kožené boty na bílé podlaze.

„O *tvé* úctě ke mně v nejmenším nepochybuji, vévodo Per-ringtone, ale je poněkud zbytečné nutit *Celaenu Sardothien*, aby sdílela tvůj názor. Ty i já dobře víme, že vůči mé rodině nechová žádnou lásku. Možná jsi měl v úmyslu ji ponížít.“ Princ se odmlčel a Celaena by přísahala, že jeho oči sklouzly k její tváři. „Mám však dojem, že toho už si zažila dost.“ Na chvíli ztichl a pak dodal: „Nemáš mít schůzku s endovierským pokladníkem? Nechtěl bych, abys přišel pozdě, zvláště když jsi podnikl tak dlouhou cestu, aby ses s ním setkal.“

Trýznitel pochopil, že ho princ propouští, něco zabručel a pustil ji. Celaena odlepila tvář od mramoru, ale zůstala ležet, dokud vévoda nevstal a neodešel. Pokud se jí podaří uprchnout, možná by toho vévodu Perringtona mohla vystopovat a oplatit mu jeho vřelé přivítání.

Když se zvedla, zamračila se na umazaný otisk, který zanechala na jinak křišťálově čisté podlaze, a řinčení jejích řetězů se rozlehlo po ztichlém sále. Od jejích osmi let ji cvičili pro práci vražedkyně – ode dne, kdy ji Král vrahů našel polomrtvou na břehu zamrzlé řeky a odvezl ji do své tvrze. Nenechá se čímkoli

pokořit a nejmíň ze všeho tím, že je špinavá. Sebrala veškerou svou hrdost, odhodila dlouhý cop přes rameno a zvedla hlavu. Její oči se střetly s princovými.

Dorian Havilliard se na ni usmál. Byl to pečlivě naučený úsměv, z něhož číselo kouzlo zdokonalované na královském dvoře. Princ na trůně seděl ledabyle s bradou opřenou v dlaní a zlatá koruna se mu leskla v tlumeném světle. Většinu přední části jeho černého kabátce pokrývala zlatá výšivka zpodobňující královského wyverna a rudý plášť mu elegantně splýval podél těla až k podstavci trůnu.

V princových nápadně modrých očích, jejichž barvu jen zdůrazňovaly jeho havraní vlasy, bylo něco, co ji zarazilo. Byl k zbláznění krásný a nemohlo mu být víc než dvacet.

Princové nemají být krásní! Jsou to ufnukaná, tupá, odporná stvoření! Tenhle... ten... nejen, že je královského rodu, navíc je i pohledný. Taková nespravedlivost.

Neklidně přešlápla, když se zamračil a tentokrát si zkoumavě měřil on ji. „Nežádal jsem tě, abys ji nechal umýt?“ obrátil se princ ke kapitánu Westfalovi, který předstoupil kupředu. Celaena dočista zapomněla, že je s nimi v místnosti někdo další. Podívala se na hadry, co měla na sobě, a na uspiněnou kůži a nedokázala potlačit lehký stud. Na dívku, která byla kdysi krásná, byla v hrozně zuboženém stavu.

Při zběžném pohledu by se dalo říct, že má modré nebo šedé oči, možná i zelené, v závislosti na barvě šatů. Zblízka v nich však tyto soupeřící odstíny vyvažovaly světlé zlaté kroužky kolem panenek. Nejvíc pozornosti však přitahovaly její zlaté vlasy, které si dosud podržely trochu někdejší nádhery. Celaena Sarbothien se zkrátka mohla pyšnit řadou přitažlivých rysů, které vylepšovaly i ty obyčejné, jichž byla většina. A když začala dospívat, zjistila, že pomocí líčidel se zdánlivá obyčejnost snadno vyrovná jejím jedinečným přednostem.

Teď však stála před Dorianem Havilliardem a nepřipadala si o moc lepší než krysa ze stoky a tváře se jí rozhořely, když kapitán Westfall odpověděl: „Nechtěl jsem tě nechat čekat.“

Korunní princ zavrtěl hlavou, když se pro ni Chaol natáhl. „Neztrácej čas s koupelí. I přes tu špínu v ní vidím potenciál.“ Princ se napřímil a přitom nespouštěl oči z Celaeny. „Zatím jsme neměli to potěšení být představeni, ale jak už nejspíš víš, jsem Dorian Havilliard, korunní princ Adarlanu, a teď možná korunní princ většiny Eriley.“

Celaena si nevšímalá vlny hořkosti, kterou v ní jeho jméno vyvolalo.

„A ty jsi Celaena Sardothien, nejlepší nájemný vrah Adarlanu – a možná nejlepší nájemný vrah v celé Eriley.“ Zkoumavě si prohlédl její napjaté tělo, povytáhl tmavé, pečlivě upravené obočí a poznamenal: „Vypadáš dost mladě.“ Poté se opřel lokty o stehna a pokračoval: „Slyšel jsem o tobě fascinující zvěsti. Jak se ti zamlouvá Endovier po letech strávených v luxusu ve Zlo-muvalu?“

Arogantní hňupe.

„Nemohla bych být šťastnější,“ zašvitořila a zatnula přitom drsné polámané nehty do dlaní.

„Zdá se, že jsi tu víceméně zdárně přežila rok. Zajímalo by mě, jak je to možné, když průměrná délka života v těchto dolech je jeden měsíc.“

„Učiněná záhada,“ odpověděla Celaena. Svůdně zamrkala a upravila si pouta, jako by to byly krajkové rukavičky.

Korunní princ se otočil ke kapitánovi. „Má ostrý jazyk, co říkáš? A přitom nemluví jako chátka.“

„To doufám!“ bránila se Celaena.

„Vaše Výsosti,“ okřikl ji Chaol Westfall.

„Přeješ si?“ zeptala se Celaena.

„Budeš prince oslovovat ‚Vaše Výsosti‘.“

Celaena mu věnovala posměšný úsměv a pak obrátila pozornost zpět k princovi.

Dorian Havilliard se k jejímu překvapení dal do smíchu. „Uvědomuješ si, že je z tebe otrokyně? To tě práce v dolech ničemu nenaučila?“

Kdyby neměla spoutané ruce, vzdorovitě by je překřížila.

„Nechápu, jak práce v dole může někoho naučit cokoli jiného, než jak používat krumpáč.“

„Nikdy ses nepokusila o útek?“

Dovolila si ležérní zlovolný úsměv. „Jednou ano.“

Princ znovu zvedl obočí a obrátil se na kapitána Westfalla.

„O tom mi nikdo neřekl.“

Celaena vrhla přes rameno pohled na Chaola, který se na prince omluvně zadíval. „Hlavní dozorce mi dnes odpoledne oznámil, že došlo k *jednomu* incidentu. Tři měsíce...“

„Čtyři měsíce,“ přerušila ho Celaena.

„Čtyři měsíce,“ pokračoval Chaol, „po tom, co dorazila, se pokusila uprchnout.“

Celaena čekala na zbytek příběhu, ale kapitán očividně skončil. „Vynechal jste tu nejlepší část!“

„Ono to má ‚nejlepší část‘?“ zajímal se korunní princ a v jeho výraze se mísilo lehké znepokojení a pobavení.

Chaol se na Celaenu zamračil a pak vysvětlil: „Z Endovieru se nedá uniknout. Tvůj otec zajistil, aby endovierské hlídky dokázaly zastřelit veverka z dvou set kroků. Pokus o útek se rovná sebevraždě.“

„Ale ty žiješ,“ řekl princ Celaeně.

Celaenin úsměv se vytratil, když jí ta vzpomínka vyvstala před očima. „Ano.“

„Co se stalo?“ zajímal se Dorian.

Celaeniny oči byly náhle ledově chladné. „Neudržela jsem se.“

„To má vysvětlovat všechno, co jsi udělala?“ obořil se na ni kapitán Westfall. „Než ji dopadli, zabila dozorce a dvacet tři strážců. Zeď měla doslova na dosah, než ji strážníci omráčili.“

„A dál?“ zeptal se Dorian.

Celaena se dusila vzteky. „Co dál? Víte, jak daleko je zeď od dolů?“ Když na ni princ vrhl prázdný pohled, zavřela oči a dramaticky si povzddechla. „Od mé šachty to bylo tři sta šedesát tři stop. Někdo mi to změřil.“

„A dál?“ zopakoval Dorian.

„Kapitáne Westfalle, jak daleko se otroci dostanou z dolů, když se pokusí o útěk?“

„Tři stopy,“ zamumlal. „Endovierské hlídky je obvykle zastřelí, než stihnou uběhnout tři stopy.“

Korunní princ mlčel, což nebyla odezva, kterou by si Celaena přála. Když konečně promluvil, v jeho hlase už nebylo znát pobavení: „Věděla jsi, že to je sebevražda.“

Třeba nebyl tak dobrý nápad zmiňovat se o zdi. „Ano,“ potvrdila.

„Ale oni tě nezabili.“

„Tvůj otec nařídil, že mě mají udržovat naživu tak dlouho, jak to bude možné – abych snášela utrpení, které Endovier v hojné míře nabízí.“ Celaena pocítila, jak jejím tělem projel chlad, který neměl nic společného s teplotou v sále. „Nikdy jsem neměla v úmyslu utéct.“

Když si všimla lítosti v jeho očích, nejraději by ho udeřila.

„Máš hodně jizev?“ zeptal se princ. Když pokrčila rameny, s úsměvem sestoupil ze stupínku a nasadil znovu nenucený výraz. „Otoč se. Rád bych si prohlédl tvá záda.“

Celaena se zachmuřila, ale když k ní princ došel, uposlechla. Chaol přistoupil blíž.

„Přes všechnu tu špínu nejsou pořádně vidět,“ řekl princ, když si prohlížel kůži, kterou šlo zahlédnout skrz cáry její košile. Celaena se zachmuřila a zamračila se ještě víc, když princ dodal: „A k tomu ten hrozný pach!“

„Když člověk nemá přístup k lázni a parfémům, nemůže vonět tak sladce jako vy, *Výsosti*.“

Korunní princ pohoršeně mlaskl a pomalu ji obcházel. Chaol – a ostatní strážci – je sledovali s rukama na rukojetích mečů. Správně. Během okamžiku by dokázala přetáhnout ruce princi přes hlavu a začít mu pouty drtit průdušnici. Stálo by to za to už pro ten výraz na kapitánově tváři. Princ však pokračoval ve své obchůzce, aniž by si uvědomoval, jak nebezpečně blízko ní stojí. Možná by to měla brát jako urážku.

„Jak vidím,“ pronesl, „máš tři velké jizvy – a možná nějaké

menší. Není to tak zlé, jak jsem čekal, ale... řekl bych, že to šaty skryjí.“

„Šaty?“

Stál teď tak blízko, že Celaena dokázala rozeznat i nejmenší detail vyšitý tenkou nití na jeho kabátci, a necítila z něj parfém, ale koně a železo.

Dorian se široce usmál. „Máš opravdu neobyčejné oči! A dusíš v sobě strašný vztek.“

Ano, a k tomu měla na dosah hrdlo korunního prince Adarlanu, syna muže, který ji odsoudil k pomalé bídné smrti. Její trpělivost dostávala hluboké trhliny a Celaena teď tančila na pokraji propasti.

„Chci vědět,“ spustila, ale kapitán stráží ji odtáhl od prince silou, s níž by dokázal člověku zlomit páteř. „Já ho nechtěla zabít, ty šašku.“

„Dávej si pozor na jazyk, nebo tě pošlu zpátky do dolů,“ krotil ji hnědooký kapitán.

„Něco mi říká, že to neuděláš.“

„Skutečně?“ ucedil Chaol.

Dorian došel dlouhým krokem k trůnu a posadil se na něj s rozzářenýma safírovýma očima.

Celaena pohlédla z jednoho muže na druhého, odhodlaně se narovnal a odpověděla: „Protože ode mě něco potřebujete. Něco, o co stojíte tolik, že jste sem osobně přijeli. Nejsem blázen, i když bylo ode mě hloupé nechat se zajmout, a poznám, že jde o nějakou tajnou záležitost. Proč byste jinak opustili hlavní město a vydali se až sem? Celou dobu jste mě zkoušeli, jestli jsem po tělesné a duševní stránce zdravá. No, já vím, že jsem ještě pořád příčetná a nezlomená navzdory tomu, co možná naznačuje ten incident u zdi. Proto žádám, abyste mi řekli, proč tu jste a jaké služby ode mě očekáváte, pokud mě nečeká oprátka.“

Muži na sebe pohlédli a Dorian spojil prsty před ústy. „Mám pro tebe návrh.“

Celaeně se sevřela hrud. Nikdy, ani v těch nejdivočejších snech by si nedokázala představit, že někdy bude mít příležitost

hovořit s Dorianem Havilliardem. Dokázala by ho tak snadno zabít, strhnout mu ten úsměšek z tváře... Mohla by krále zničit tak, jako on zničil ji...

Ale co když by jí jeho návrh umožnil uprchnout. Pokud by se dostala za zeď, třeba by to dokázala. Prchala by stále dál, až by zmizela v horách, kde by žila osamocená v tmavozelené divočině s kobercem z borového jehličí a hvězdnou pokrývkou nad hlavou. Mohla by to zvládnout. Potřebovala se jen dostat dost daleko od zdi. Už byla tak blízko...

A tak řekla jen: „Poslouchám.“